

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De rebus naturaliter insitis. cap. ci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

D. IOANN. DAMASCENI
De rebus naturaliter insitis. CAP. CI.

Gen. 6.
Prou. 25.

RONA est mens hominis ad malum ab adolescentia sua.
Tinea offium cor sensu præditum. Omni tempore oculi
hominum expectant mala. Quemadmodum facies faciebus
non sunt similes: sic neque corda hominum æqualia.

Esa. 1.
Eccli. 13.

Omne cor languens.
Omne animal diligit simile sibi: sic & omnis homo proxi-
mum sibi. Ab occurfu faciei cognoscitur prudens. Cor hominis immutat
faciem eius, siue in bona, siue in mala.

Io. 3.

Omnis, qui mala agit, odit lucem: & non venit ad lucem, vt non arguantur o-
pera eius. Qui autem facit veritatem, venit ad lucem, vt manifestentur opera eius,
quia in Deo sunt facta.

2. Pet. 2.

A quo quis superatus est, huius & seruus est.

Basilij.

Natura ita comparati sumus, vt quæ sponte elegerimus, etiamsi dura ac laboriosa sint,
grata habeamus.

Thauma-
turge
Nax.

Repugnante natura inania omnia sunt.
Quod qui spiam in seipso minime sensit, hoc nec alteri crediderit. Qui autem id exper-
tus est, ad fidem alteri adhibendam est propensior.

Qua re cuique frui promptum est, eius desiderio parum admodum inflammatur.
Nihil perinde incundum ac suauis est hominibus, vt de alienis rebus verba facere. **H**
Plerique aliorum vitam ex suis vitiis, animique commotionibus estimant.
Malorum magistrorum malæ disciplinæ sunt: vel, vt rectius loquar, malorum semi-
num malæ menses.

Chrys.

Spontanea molestia coacta oblectatione gratior præstabiliorque est.
Solent plerique mortalium, cum iracundia tenentur, nec eos, a quibus eorum animi com-
moti sunt, nancisci queunt, in obuios quosque ac suspectos temere iracundiã suam effundere.
Alienorum malorum ingens magnitudo acerbitas hoc efficit, vt minora nobis nostra
mala videantur, etiamsi alioqui acerbissima, ac penè intoleranda sint.

Nam tam eorum, quæ dicuntur, natura, quam animo anticipata inimicitia nos exa-
cerbare consuevit.
Complures homines ex se de aliis sententiam ferunt. Verbi gratia, Qui se vino sine vl-
la intermissione ingurgitat, haudquaquam adduci queat, vt quenquam continentia stude-
re credat. Qui scortis deditus est, eos quoque, qui honeste ac pudice viuunt, impudicos esse
existimat. Rursum, qui alienas facultates eripit, non facile sibi persuaserit, homines esse,
qui bona sua abiciant.

Quemadmodum id, quod natura repugnat, inserere, atq; in naturam inducere, arduum
est: ita contra ea, quæ natura insita sunt, immutare ac reprimere. Rectè enim illud dictum
est, Natura repugnante inania sunt omnia.

De rumore: & quod non omnibus fides adhibenda sit.
CAP. CII.

Pro. 15.
Eccli. 19.
1. Io. 4.

AMA bona impinguat ossa.
Qui citò credit, leuis est corde.
Charissimi, nolite omni spiritui credere: sed probate spiritus.

Chrysost.

Solet plerumque fama tum animum deicere, tum excitare: tum absentem alacritatem
immittere, tum presentem delere.

Clement.
Philonis.

Nō quibuslibet temere atque impudenter loquentibus ac scribetibus aures dedendæ sunt.
Fama nihil celerius.